

Izlaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbišič.

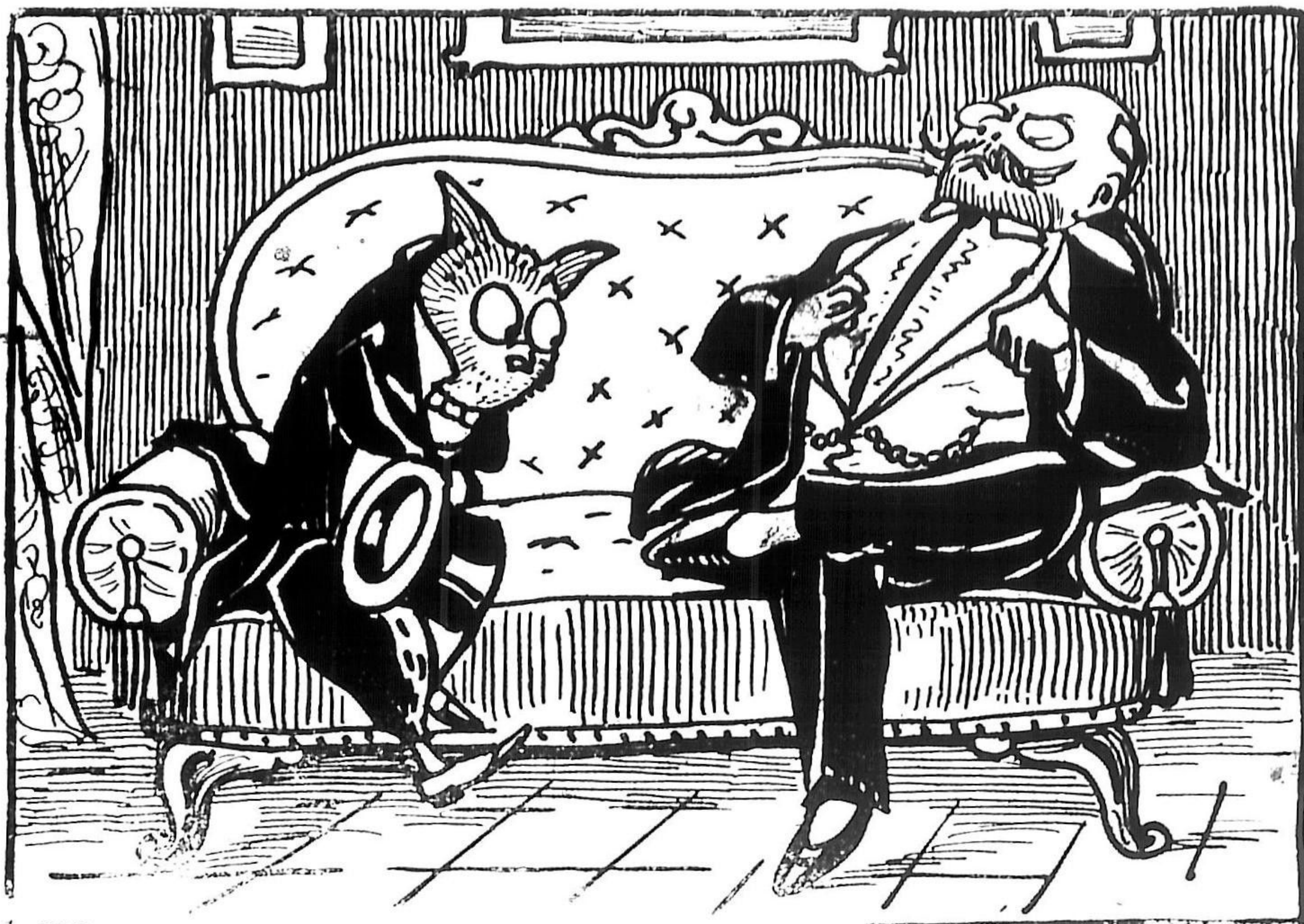
Cena oglasa: 1 millimeter visočine v širini enega stolpa L. - 80 za trgovske reklame. Bančna objava, poslana, o-smrtnice, vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. - Celoletna naročnina 10 L. Za inzeratavo 15 L.

Leto I.

GORICA, dne 1, novembra 1922

št.

Čuk pri blagorodnemu ministru Fakti.

Važni politični dogodki zadnjih dni, vojna odškodnina, razdelitev naše dežele, posebno pa nepričakovani spor dr. G. »Gor. Straža«, so me napotili na misel, da se podam naravnost v Rim na najbližje mesto in zastavim ves svoj vpliv za ugodno rešitev omenjenih, za naš narod perečih in za vsakega posameznika eminentno važnih vprašanj. To dejo sem udeležil tem lažje, ker je zadnji čas dotok novih delovnih sil naše inteligence v mesto tako silen, da v karni »Adriatico« manjka že stolov, bil-

jardov in šahovskih desk, ter so morali en izvod »Slov. Naroda« nadomestiti z dvema, da se mladi duhovi lahko hitreje in uspešneje poučijo o kulturnih in političnih razmerah Slovencev, ki žive v Italiji.

O mojem nameravanem koraku sem se že posvetoval s plesnim učiteljem in nekaterimi drugimi odličnimi rodo-ljubi, nakar sem odpovedal dve seji, pevsko vajo, hrano za pet dni in sestanek z gđc. Sovko, ter sem se podal na pot.

Ko sem stal v predsobi min. predsednika, v kateri se je širil vonj po obljubah, mi je tolklo srce. Vendar sem se opogumil in sem oddal vizitko.

Gospod Fakta me je morda zamenjal s kakim poslancem, ko je bral moje ime. Dejstvo je, da me je povabil v sobo in mi pokazal naslonjač. Gospod Fakta je zelo prijazen mož, to moram reči, oliko zna. Sedel sem. Sedel je tudi on in se udobno naslonil ter me zrl dostojanstveno, kot človek, ki zmore vse in ima čisto vest.

Jaz sem bil ponižen. Silno ponižen. Vrtel sem cilinder po stari slovenski navadi in toliko, da mu nisem poljubil roko.

»Gospod Čuk, kaj Vas je pripeljalo k meni?« je vprašal Fakta čisto mirno.

»Mene?« sem dejal in požrl slino.

»Mene?« in požrl sem še enkrat slino.

»Važni politični razgovori. Jaz sem, oprostite, časnikar, pravzaprav najbolj čislani list vseh Slovencev, ki žive v Italiji, sem. Moja beseda je merodajna, v meni odseva mišljenje našega ljudstva.«

S temi besedami sem ga hotel zmešati. Ni pomagalo. On je bil dostojan, ven, samo priklinal je. Jaz pa dalje:

»Želel bi z Vami kratak razgovor, takole pet minut. Vem, da je Vas čas dragocen...«

»O prosim, prosim... le vprašajte.«

»Teda! Ali je res, da nameravate našo deželo razdeliti?«

Fakta se je nasmehnil od zgoraj dol: »Vaša dežela? Kako to mislite? To je naša dežela, italijanska dežela, vi le mimogrede slučajno spadate vanjo. In recimo, da imate Vi polico, pa bi prišle rožine in dejale, da Vi police ne smete razrezati, kaj bi Vi dejali, gospod Čuk? Razrezali bi polico vseeno. Vidite, v tem primeru je tudi naša Julijska Benečija. Ali ni povsem jasno?«

»Hm,« sem dejal, »isto o polici bi že bilo jasno, ker nisem jurist, da bi Vam nasprotno dokazal. Toda, kaj pa Vaše obljube, da boste spoštovali naše pravice, naše šege in navade?«

»Dobro,« je povzel Fakta povsem mirno, in počasi, kot da se mu nikamor ne mudi. »In kaj je pravica podložnikov? To, da uboga. In kaj je njegova navada? To, da sluša in plačuje davke. Ali smo, povejte mi, le za hip kršili te Vaše pravice?«

V meni je skoraj vzkipele. Kmalu bi bil pokrtil cilinder in šel. Zmagala je hladna kri in ostal sem. Napel sem vse moči in mu z gesto zalučil v obraz:

»Kaj pa naša avtonomija?«

»Avtonomija? Tega mi v Italiji ne poznamo. Mi poznamo sicer avtomate, na vsakem večjem kolodvoru stojijo; avtobiografije pišejo vsi odstavljeni generali in ministri, avtosugestija se nahaja v slovarjih in v glavah nekaterih politikov, o avtonomiji pa pri nas ni sledu. Mi sicer ljubimo tujce, toda avtonomijo nikakor ne.«

Ves pogum mi je upadel. »Teda! smo osleparjeni,« sem dejal. »Še vojne odškodnine nam ne izplačajo, kam naj gremo?«

»Ah, vojna odškodnina,« je vzdihnil Fakta. »Od te pesmi me že glava boli. Mi smo hoteli sami v vojno, Vi pa hočete še odškodnino zato. Sploh pa, država nima denarja; denarja ni, denarja!«

»Kjer ni, še cesar ne vzame,« sem vzdihnil.

»Pri nas se glasi ta izrek drugače, me je prekinil Fakta v svojem vzdihovanju. »Kjer ni, ljudstvo ne vzame, vladar pa vzame, tudi če ni. Tako mora biti!«

»Dobro,« sem dejal. »Pa povejte mi, kako za vruga se je moglo zgoditi, da so nekateri, ki jih moj kljun ne bo imenoval, ravno pod Vašo modro in »pravično«

vlado vganjali, kar so hoteli in nam delali velike krivice...«

»Prvič,« me je prekinil g. Fakta, »jaz o tem, ničesar ne vem. Drugič, tudi če bi vedel, ne bi tega smel pritrditi. Tretjič, so Slovenci poškodovali soomenik na Krnu...«

»Prosim,« sem mu planil v besedo, »uradna komisija je dognala, da je omenik poškodovana strela.«

Fakta: »To zame ni merodajno. Listi so prinesli tako in tega do danes niso preklecili. To je glas ljudstva, zato je glas božji!«

Zadnje Faktove besede so bile tako odločne, da se nisem upal ugovarjati. Obmolknil sem za hip in ga hotel ravnoprašati, če je bral za svetovno politiko velepomembno polemiko v naših listih, ko je Fakta zamahnil z roko in dejal:

»Saj mi je nazadnje vseeno. Radi mene jaz Vam nisem nasproten.«

Debelo sem pogledal. Srce se mi je razširilo. Torej je Fakta res listi dobrodušni človek, kot so ga imenovali fušisti v Neapelju? Saj bi je v njem človeško srce. Samo znati je treba.

»Ali res?« sem zajeceljal.

»Radi mene,« je dejal Fakta in zmignil z rameni, češ to je njemu malenkost. »Radi mene imejte deželo celo, avtonomijo, vsa vojna odškodnina naj se izplača takoj jutri.«

Moj Bog, jaz sem norec. Kar naši poslanci in sam Kosič s svojim jezikom ni mogel doseči, to sem dosegel jaz v eni minuti. Ali se morda ministru blede?

»Hvala,« sem se mu klanjal. »Torej Vi niste nasprotni. Ali mi daste podpis se?«

»Seveda nisem nasproten. Kako? Podpisov pa ne morem dati, ker nisem več ministerski predsednik...«

Padel sem vznok. Gospod Fakta se je v svoji dobrodušnosti smejal. Po ulicah so že vpili s časopisi, da je odstopil in jaz tega nisem vedel. Kaka škoda, samo podpisa je še manjkalo... V trenutku, ko lahko vse obljubi — odstopi.

„Mirna“ vožnja.

Humoreska.

»Kako pridem po najbližji poti in na najlepši način v Zagorje?«

»Moj Bog,« mi je odgovoril preprosti človek, »to je čisto jednostavno. Greste lahko peš, ali se tudi popeljete z vozom ali z avtomobilom. Najlepša, najkrajša, najmirnejša vožnja pa je z železnico. V pol ure ste tam.«

»Hvala lepa.«

Stopil sem na kolodvor, si kupil vozni listek, sedel v voz in čakal, da odide vlak. V vozu so bili kmetje in kmetice, delavci in delavke, par gospodov in par kupcecev.

V kotu je stal visok človek, gledal mračno, kot bi se hotel prepirati in ni zničil besede.

Vlak se je premaknil, prišel je izprednik: »Prosim vozne listke.«

Oni visoki človek: »Jaz sem ga že dal.«

»Meni ne.«

»Vam ali komu drugemu. Stokrat ga ne bom dajal.«

»Pravico imam, da ga zahtevam.«

»Enkrat pač, dvakrat ne.«

»Zdaj ga zahtevam prvič.«

»Ni res. Pokazal sem ga že.«

»Nemogoče!«

»Kaj mislite, da se bom dal šikanirati!«

»Kdo šikanira? Vi ste sitni!«

»Jaz siten?«

»Vi, da! Zahtevam listek! Sicer...«

»Kaj sicer? Ali mislite, da jaz ne vem postav? — Tu imate listek!«

»Aha — vidite. Listek nište še nikoli pokazali. Sicer bi bil preluknjani!«

»Če ga pa prej niste preluknjali...«

»Jaz ga nisem videl. Sicer pa je zdaj vseeno. Z norcem se ne bom prepiral.«

»Z norcem? Kdo je norec? Ta je norec, ki dvakrat zahteva listek. Jaz nisem norec! Ali si slišal. Misliš, če si danes službi — pri moji duši — ali slišiš... Ti mi ne boš! Ti še ne! Te je premalo...«

Sprevodnik se je oddaljil v drugo kabinico, »mirni« sopotnik se je obrnil proti vsem: »Ali nimam prav? Mene da bo šikaniral? Kaj?«

Nihče mu ni odgovoril. Teda! se je obrnil name: »Recite, ali nimam prav? Ali sme zahtevati listek?«

Skomignil sem z rameni, ves v zadregi.

»Ne vem...«

»Ti nič ne veš! Kaj pa tedaj veš?«

Rdečelasec od okna se je oglasil:

»Tiho bodi! Ti moraš pokazati listek, kadar sprevodnik zahteva in mir!«

Ta je vzrastel: »Jaz? Komu? Teda! Kaj pa si ti?«

»Toliko že kot ti?«

»Toliko kot jaz? Norec!«

»Boš pokazal norca!«

»Kdo?« Ali si bil vojak? A?«

»Vojak? Prava reč! Pa da ne bo mislil, preje nego ti.«

»Kaj? Ti še na svetu nisi bil, ko sem bil jaz že narednik.«

»Saj se ti pozna!«

»Kaj se mi pozna? Zelenjava ti, zelenjava! Sedem let vojne sem tolkel!«

»Tudi jaz sem je sedem let. Trikrat sem bil ranjen. Pa ti kaj pokaži!«

»Jaz? Pol stegna mi manjka, ti grizila kilava! Ali hočeš, da ti pokažem?«

»Ne, ne maram videti tvojih stegen. Raje verjamem!«

»Ne. Pokažem ti. Ali ti slečem hlače? Ti me napilnjen!«

»Bodi pri miru! Ali smo svinje?«

»Kdo je svinja? To svinjo boš plačal...«

»Pst! Mir! Ven ž njim!« Voz se je postavil naenkrat po robu.

V tem hipu je prišlo Zagorje. Vlak je počasi vozil in se ustavil.

»Škoda, da moram izstopiti. Jaz bi pokazal.«

»Kaj izstopaš? Pelji se dalje! Se pomeni!«

»Pri moji duši, da se še vidiva — vpil ta skozi okno v vlak.«

»Boš ti potegnil kratko, rdečelasec iz vlaka.«

»Osel!«

»Svinja!«

»Fej!«

»Prase!«

V tem je bil vlak že predaleč in se ni več razumela moja »morna« sopotnica.

Pravijo, da je kolesarsko društvo v Vrtojbi že vsejalo repo, iz katere bodo rezali medalje dirkačem, obenem je začelo izdelati veliko »fabriko« za papir, iz katerega bodo »drukali« diplome.

Pravijo, da so v Sežani napravili novo odrešiteljsko na Tabru tovarno. Stroj je tako napravljen, da se vrže vanj živega zajca, iz katerega pride po eni strani pečena pečenka, po drugi pa polnova kapa. Priporočamo tovarno!

Gorica, 30. oktobra.

prošnjo za podporo brezposelnim.

Ker pridejo sedaj fašisti na vlado, bo vojna odškodnina kmalu izplačana. Škoda! Našo žurnalistiko bo zadela s tem težak udarec: »Obnova Goriške« mora prenehati izhajati.

Čujemo tudi, da je vojaška oblast naš list prepovedala slovenskim fantom. Razumemo. Fantje so se pri vajah vili od smeha. Zato moramo pod novo vlado začeti pisati resno, resno, kot ima navedo

Čuk na fašistovski palci.

PISMO IZ TURINA.

Dragi Čuk na palci!

Natakni očala in preberi, kar ti piše moji mladi avtomobilisti iz Turina, ki nismo pozabili nate, da si nosimo avtomobile na kapah, kape na glavah, glave pa nad zvezdami. Vsak dan se vozimo po turinskih ulicah, prav počasi; ravno zdaj nam je zmanjkal bencin, pa ravno pred gostilno, zato ga zalivamo prav pridno. Naš Nine se pa še baše s »pašto a burro«, da je veselje. Zdaj je bencin nalit, peljati moramo svoje avtomobile v kasarno, zakaj če se le predolgo vozimo, smo plačani zato. Tega na ne maramo. Te lepo pozdravljamo, vse, posebno pa Tebe. Tvoji: Jusek, Nini, Lj. Čan, Rebec, Gušto, Petrovčič, Volčina, Pagan, Ilmar, Albreht, Pajer, Mikluš, Bedenk, Nemeč.

KAJ PRAVIJO V RIMU?

(Dopis naših vojakov.)

Pepičku iz Vrztendorfa pravi: »Sinijor kapetano, škuža, mi nijente fare »ramaca«, per ke jest no poša škovare kortil, per ke jest mal pansa tutta note, tista pašta šufa šaldu arja fare. Škuža, sinijore, anke kvela mija compagnia povera majna putel Brumat šempre kompanija fare galop v kandoto.

Žizi iz Raštela: Sinijor kaporal majore, kome že sta roba kva, ke mi škvažo oni žorno fano di »ramaca«, ke žjusticja že in šta kažerna? Porka »maštela«!

Kaporal: Šilencjo! Štija šul atenti kvando parlate kon un superiore.

Žizi: (glasno) Sinijor šil! (Tiho.) Orka malora, če bi se midva dobila pri Komelu. Tako bi letu kukr »Imatate«.

Pepi iz Vrtojbe je moral te dni v »špital«, ker se je preveč najedel ta dolgih makaronov.

Gravnar je moral, ker se je stepel s Čargom radi čika, arestantom pomivati posodo.

Čargo je rešil trdnjavo Monte Mario mučne sifonije v noči, ko je strela električen tok prekinila. Odkril se je in svetlo je bilo kakor po dnevi. Dan prej so ga na povelje stotnika »dinstili« na balne ostrigli.

V **Metoda iz Šempetra** se je kuharec od majorja tako salamejnsko zagledala, da vso noč kakor klada pri miru spi,

VOZNI RED.

V Trbižu je na tabli nalepljen poleg laškega tudi nemški voznik red: »Fahrplan für die Personenzüge«. Nekaj potnik je zamakernjo zrl v lepak, a ker ni razumel, se je okrenil, ter vprašal v bližini stojččega sprevoznika, ki je bil slučajno Furlan.

»Prosim vas, kaj je tu na vrhu napisano z debellimi črkami?«

Sprevoznik se je ironično ozrl v potnika in z grmečim basem zaokrožil:

»Che fas tu pian, perche la persona ziga«.

OČETA JE IZDAL.

Strnadov Lojzek je zamudil šolo. Prišel je pol ure kasneje in učitelj ga je vprašal:

»Strnad, kako to, da prideš tako pozno v šolo.«

Strnad: »Oprostite gospod učitelj, danes v jutro so aretirali enega tat, pa me je mama poslala pogledat na kvesturo, če je bil moj oče!«

RESNICA — SAMA ČISTA RESNICA.

Natakarica je bila poslana k sodniku, ki je navadno popival pozno v noč, v hotelu, a ker ga mi našla donra, je lekla na sodnijo, kjer je imel pravkar razpravo ter zasliševal priče. Med zaslišanjem je prišla tudi ona na vrsto.

Natakarica: »Dober dan, gospod Nando, tu sem...«

Sodnik: »No, sedaj pa povejte, kaj veste.

Počasi... najprej dvignite tri prste in govorite prisego za menoj.«

Oba: »Prisegam pri Bogu itd. da bom pričala resnico, samo čisto resnico...«

Sodnik: »Ne sedaj pa povejte kar veste!«

Natakarica: »Evo, gospod Nando, si moči ste se ga malo preveč natikali, pa ste pozabili dežnik in naočnike, ki Vam jih moj gospodar pošilja!«

PRI BRIVCU.

Gospod Dobrovaljec se je nedežlil slavnosti pevskega društva »Vrabeč« der se je hotel po trudopolni noči v delu za narod drugo jutro obriti pri brivcu. Toda glava, trudna od narodnega dela, mu je padla na prsi. Brivec ga vpraša: »Obriti? Tedaj morate držati glavo na konci.«

»Tega pa ne, za danes samo lases striž.«

Ko dosega te zmede pri nas že vsak kulminacije mi zakrožijo debele oči po tem krompirju, ki ga zemlja imenuje mo. Tam na otoku Angleškem si Lloyd Žorž viha rokave. Petnajst let je mesil angleški kruh, dajal ovsa indijskim slovom in irskim osličem, zdaj so pa njemu dali popra. Kihnil je tako, da so vsi listi po svetu zašumeli, in je padel z ministerskega stolca. Zdaj je mučenik. Se pravi pravlja na volitve in kuha volilni golaž. V grb svoje stranke bo vzel čuka, ker je moder.

Podpisani dvigam ogorčen protest proti temu, da se Lloyd Žorž drzne, kraji mi pošteno ime. Pa ko se spomnim domovine, mila žalost me prešine! Količkov čukov leta okoli po naši deželi in vsi bi radi, da bi Veliki Čuk na palci pravil, kake debele oni pravijo! Tako te prepehice in blebetavke znašajo skupaj gnoj in pravijo, da mi prinašajo zlahtno zobanje v hrano. Naj se pazijo! Jaz nimam samo soli, imam tudi tenko gajzlo za vse, ki mislijo, da bo Čuk blato prodajal. Halt's Maul!

Poleg teh za bodoči procvit človeštva vitalnih vprašanj imamo še nebroj manjših. Povedal jih bom kar na kratko:

Fašisti so zasedli deželni odbor v Gorici. Vsi deželni odborniki so vložili

V PLANINAH.

Gorski vodnik vodi mestno gospodo po strmih pečinah. Ob silnem prepadu pravi: »Tukaj je lansko leto skočila neka gospodična doli in se ubila.«

Mestna gospodična razburjeno: »Ali iz melanholije?«

Vodnik: »Ne, iz Ljubljane!«

STRAH V HOTELU.

Nedavno sem moral prenočiti v hotelu v Ljubljani. Ko že mirno počivam in luč ugasnem, zaslišim nenavaden ropot pod svojo posteljo. Nisem strahopeten človek, ampak v sedanjih časih, ko čitam vedno o ropih in tatvinah je vse mogoče. Čul sem izpod postelje čuden glas: tik-tak. Sprva tega nisem vzel za resno in sem mirno počival naprej. Toda strah pod posteljo ni miroval. Vedno glasneje in močnejše in hitreje so se pomavljali glasovi pod posteljo: tik-tak, tik-tak. Tedaj me je pa strah prevzel. Najprej sem se pošteno skrivil pod odejo in mislil zaspati. Toda udarci pod posteljo so bili vedno močnejši: tik-tak, tik-tak, tik-tak. Sedaj sem se pa osokolil in dejal: Naj bo, kar hoče, samo da bo mir. Moram videti, kak strah se skriva pod posteljo. Prižgem luč in tak vidim: Pod posteljo je bil lesen zajec-sezuvalnik, na vsakem njegovem koncu pa po ena **bolha**, ki sta se guncali: tik-tak, tik-tak, tik-tak...

IZ ŠOLE.

Katehet vpraša otroka: »Kaj je bil sv. Pavel?«

Otrok molči. Katehet mu pomaga:

»No, je bil, reci: apo —

Otrok: »Bil je apotekar!«

NEZMOŽEN PRIDIGAR.

O nekem župniku je prišla pritožba, da tako pridiguje, da se vsa cerkev smeje. O tem se je hotel škof osebno prepričati. Šel je nenapovedan neko nedeljo ter se skrivil v spovednico pred službo božjo, ko je ravno govornik stopil na prižnico. Škofa je pa zapazil cerkovnik ter hitro na njegovo pričujočnost opozoril župnika. Predno je začel župnik govoriti, je dvignil svoj prst in dejal ljudstvu: »Pst!« ter pokazal, da je nekdo pod prižnico. Tedaj se je ljudstvo na glas zasmejalo. Škof skoči iz spovednice in pravi: »Ne, duhovnik ni neumen, ampak ljudstvo, ki se je smejala, še predno je on začel govoriti.«

GIGERL IN PATER.

Gigerl in pater sta se peljala v vlak. Gigerl je vprašal patra: »Kakšen je razloček med patrom in oslom?«

Pater je molčal. Gigerl nato: »Poglejte, razloček je čisto jasen, osel ima vrv okoli vrata, pater pa okoli trebuha.« Gigerl se je glasno zakrohotal. Nato vpraša pater gigerla: »Povejte pa Vi meni, kakšen je razloček med gigerlem in oslom.« Gigerl pomisli in pravi hitro: »Jaz, jaz ne vem nobenega.« Pater: »Jaz tudi nobenega.«

IZ GLEDALIŠČA.

Na splošno zahtevo se bo danes v igri »Kralj Ludvik VI.« že v tretjem dejanju odpravila.

Tu počiva vojna odškodnina.

Pusti jo, naj se spočije, naj mirno, tiho v grobu spi, obljub naj dim nad njo se vije, za prapor figo v zrak drži.

Saj ni niti jeze vredno, da bi pehal se za njo, sami zlati upi vedno, z njimi boš odšel v nebo.

Kadar kdaj tvoj vnuk dorase, ko preteče mnogo dni, morda da ga tiste čase izplačilo doleti....

Čuk predava.

DRAGI POSLUŠALCI.

Čuk na palci Vam ima mnogo lepega povedati. Samo na to vas opozarja, da ne smete dremati, ker niste v cerkvi, ve dekleta se ne ozirajte, ker ni fantov na koru; najbrdkejši fant sem jaz, Sova moja žena ne bo nič huda zato, ker jo ni zraven, če bi bila poleg mene, bi pa mislila, da gledate njo.

V svojih govorih bom skušal odgrniti nekatere čednosti in nečednosti, ki so ravno na dnevnem redu in begajo naše občinstvo.

Danes bom govoril o ženskih krilih. Zadnje čase so na dnevnem redu. Je to prav tenka stvar in niti Čuk jim ne sme iti preveč do dna. Oglejmo si jih zato le površno.

Žensko krilo je bilo v starih časih, ko ženske niso nosile hlač ne dejansko niti v prenešenem pomenu, velikanskega ponu-

na za javno moralo in varstvo proti mrazu, bilo je nekako nadomestilo za figovo pero iz paradiza. Kdo je izmislil to nošo, ne vemo. Najbrže moški. Že sam njen stroj priča o tem. Vendar pa se čudimo, da je nastalo krilo ravno ob času, ko je bilo več čednosti na svetu kot dandanes. Dandanes je krilo kot tako že izgubilo svoj pomen in ga ohranja samo še tradicija. Je tedaj nepotrebna starina, strošek, ki se praktično nikakor ne oprestuje.

Ženske so se tega pričele že davno zavedati, zato so se na različne, tudi najbolj bistroumne načine, s pomočjo moških krojačev seveda, skušale odkrižati te nadloge, ki je edina ovira, da ne morejo igrati vloge moških. Tako je nastala moda ozkih kril, katere so se oklepale tako tesne nog in bedrov, da so se konservativni moški, ki ne razumejo ženskega hrepenenja po novem in boljšem, iz ljubosumnja zgrajali in odločno protestirali. Preozka krila so kljub dejstvu, da so cenejša in da tudi praktično javni morali manj škodujejo, morala izginili. Kaj šele, kjer so se pokazale takozvana hlačna krila.

Ženska pa je neukrotljiva. Kaj si iz misli? Če ne more krilo izginiti, potem oženja, izginila bo potem krajšanja. Zato so začele ženske nositi vedno krajša krila, hlače pa nič daljše. Prizori v vetru, na kolesih, če so šle po stopnjicah, so bili za žensko mala reklama, če pomislimo, da moški ne poseduje rad tega, kar je vsem očem na razpolago. Ker pa večina žensk še ni ostrigla las na kratko, jih tudi palet še ni srečala, zato pa tega niso uvidele in bati se je bilo resno, da se bo važna zgodovinska starina, žensko krilo, spremeni v sam ozek pas in bo nazadnje izginilo še ta. Ko je prišel delni odpor, so vse mogoče načine iskale ženske koso, da podaljšajo krila. Ene so baje zato uporabljale stare cesarske zastave. Vendar je še del žensk, ki so tako trdovratno za menjale koleno za členke, da te noše ne opustijo in je ne opustijo. Izjavile pa so, da kril ne bodo več krajšale.

Nekatere pa so si izmislile novo zvijačo. Če se krilo ne sme niti krajšati in niti ožiti, se bo smelo pač tanjšati. Zato vidimo včasih tako prozorna krila kot pajčolan, nazadnje pajčevina in končno ne bo nič. Na to zvijačo merodajni činitelji še niso pazili in jih opozarjam nanjo. Ženska je zvita in je prekanila celo hudiča.

Ostane potem samo še ena možnost, da bodo krila začela izginjati ob pasu in bodo ginila navzdol. To je najnevarnejša možnost, da bi moške prevarile. Ali pa bodo nekega jutra začele enoglasno trdit, da ženske sploh kril nikoli niso nosile, pa da so jih nosili moški. Vsled dejstva, da stari spisi govore, da so moški pogosto nosili krila, da si ne dejansko, bo učenjakom težko dokazati nasprotno.

Vse je mogoče. Eno je pa gotovo, da se bo ta pravda vlekla še dolgo. Čuk na palci je samo znanstveno opredelil stvar in se ne vtika vanjo, ker nosi njegova žena Sova perje. Reče pa toliko, da se čudi, da se ženske upajo kazati svojih 90 odstotkov nelepili, na o ali na x skrivljenih, predebelih ali pretenkih nog. Tistih deset od-

stotkov, ki imajo lepe noge, bi moralo biti kaj če bi ostali odstotek skrival noge, bi kažejo. Strašna logika, ki ji ženska pamet nasproti onim, ki niso brez libe, tako ga vsak misli, da imajo grde noge, da pa ne more do dna. Jaz pa tudi ne. Čuk na palci.

Kakšne čudodelne gostilne se dobè pri nas.

Gospod Žiga se je vinca sladkega močno napil, predno še zašlo je solnce, ves vesel je »v rožcah« bil.

Pa ga nese k Figabirtu, da naliže do vrha, kar še manjka in izprazni par bokalov ga do dna.

Figabirt takoj postreže z vinom čistim oberač, no, to res je, da bi imé mu mogli dati Vodotoč.

Le preblizu te gostilne, virček gorski žubori, in krčmar vé, da po vodi glava gostov ne boli.

In ne mislite, da Žiga je postal še bolj pijan, bil je trezen kakor zjutraj, ko se je zazoril dan.

Raven kakor jelka v gozdu je odšel že pred nočjo, Res, poln vode, ali ženka zdaj ga kregala ne bo.

RESNIČEN DOGODEK.

Slavni dunajski komik Aleksander Girardi se je nekda j poljal v tramvaju in je nekote stopil neki dami na nogo. Ona, ki ga ni poznala, mu je v razburjenosti rekla: »Osel!« Odgovor njegov: »Girardi.«

V SEDANJEM ČASU.

Na deželi vpraša gostilničar letoviščarja: »Ali hočete sobo za 40 ali 60 kron?«

Letoviščar: »Kakšen razloček je pa v tem?«

Gostilničar: »Za sobo 60ih kron dobi- te tudi past za miši s seboj.«

V PISARNI.

Uradnik slugi: »Kaj je delal gospod sed čelo jutro v svoji pisarni?«

Sluga: »Samo »dobro jutro« je dejal in molčal.«

MODERNO.

»Mama, zapri vendar svoje oči!« — »Zakaj?« — »Oče je dejal, če imaš ti oči zaprte, da pride veliko denarja v hišo.«

SE GA NE TIKA.

Na glavnem trgu je srečal nekdo svojega dolžnika, ki ga že eno leto ni videl. Zgrabil ga je za ramo ter ga z vso jezo pričel zmerjati. — »Si mi prišel v past falot hinavski falot hinavski. Zmiraj si mi obljubljal: jutri ti bom plačal in drugič zopet jutri ti bom plačal. Vlekel si me dovolj časa za nos.« Kričal je tako zelo, da je polno ljudi privabil na okolu. »Tak človek ni vreden, kakor eno dobro mero klobut, slepar navihani.« Ljudi je bilo čedalje več. Dolžnik pa je vedno molčal, ter ugibal, kako bi se zmazal, da bi ljudje ne znali, da gredo te psovke na njegov račun. Iztirjalce je bil vedno besnejši. »Najpametnejši bi bilo, vreči ga v morje, baraba sleparska.« Ko je umolknil, ga mirno vpraša dolžnik, ki je bil obkoljen od množice: »In ti, kaj si mi rekel?«

V MINISTERSTVU.

Državni podtajnik: »Ste opazili kaj izvenrednega v tistem oddelku?«

Inšpektor: »Da Ekselencia: štirje uradniki so čitali prošnjo za vojno odškodnino.«

PO NAVADI.

Kmet je sprejel novega hlapca v službo, pri katerem pa je takoj opazil, da razpolaga z izbornim tekom. Takoj prvo jutro po zajtrku sta imela iti v gozd, nasekati drv in obročev. Ker se je pa to delo navadno zavleklo, so pogosto prišli domov popoldne, ali tudi kasno zvečer.

»Jože, morda bova zakasnila za obed, dobro bi bilo, da bi kar sedaj obedval,« je rekel gospodar. »Oja,« pravi razdostno hlapec, »ne bi bilo slabo!« In ko se je najel polno skledo žgancev, pravi vnovič gospodar: »Pa morda prideva celo kasno zvečer, ti boš lačen, ali ne bi tudi kar sedaj povečerjal?« »Tudi lahko,« odvrne ravnodušno hlapec. In res se mu je posrečilo stlačiti tudi skledo krompirja z zeljem v želodec. Nato vstane gospodar ter mu namigne rekoč: »No, sedaj pa le pojdiva, Jože, in Bog daj srečo.«

»Kam naj bi šla,« vpraša začudeno Jože, ki je imel še polna usta krompirja. »I nu, v gozd sekati drva!« »Ej, ja,« odvrne hlapec, »menda vendar ne. Pri nas doma imamo navado iti po večerji spat. Lahko noč gospodar, v hlev grem na listje!«

Gospod Bumbum na političnem potovanju.

V Trstu, 30. 10. 1922.

Jaz sem boljševik. Slovenskih listov ne berem, razen »Dela«, ko nimam dela, kar je že v navadi. To so Vam prave čajtenge, »Delo!« Veliko ko rjuha, notri zavijem vsako nedeljo dva para klobas in hlebec kruha, pa grem na delo za proletrijati. Ja, potrebno je, da mi komponisti širimo našo idejo med mase. Zato jo udarim prav korajžno v oštarijo »Pri treh litrih«. Tam sedijo okrog miz mase: (Zdaj me objame groza, ko zagledam te zabunkane kmečke obraze. Smrdi po potnih nogah in tobaku.) Ampak, pravim, le korajžno, žrtvuj se, odpri tem ubogim ljudem oči, ko bodo slišali, kaj smo boljševiki.

Naročim en liter in pijem. Kmetje debelo gledajo. Naj, da bodo vedeli, da imamo denar! Potem začnem polagoma udarjati na rdeče strune. Vojna odškodnina, ljudje božji? Sleparija nad goljufijo, izkoriščevanje, lutparija! Ali veste zdaj, zakaj se Šček tako bori za vojno odškodnino? Nese ta reč, nese. Zdaj si že mobiljo kupuje.... Zakaj, a, veste, zakaj? Kaj boste vi vedeli! Kolarja včasih ne nosi in mobiljo kupuje, aha!

Oddahnem si in popijem en glažek sladkega. Zdaj je luknja v gorjanske buče že prebita, vlijmo vanje malo rdečega komunizma! Začnem cvreti farje v kotlih; za zabelo pridenem še par farovških kuharic. Tako in tako je bilo. Kdo pravi, da ni res? Kdor tako pravi, je izkoriščevalec delovnih množic, je lump, je nevednež in gotovo nima mature kot jaz! Mar je on videl, da ni res? Al?

Vse tiho. Mož z rdečim nosom pri zadnji mizi pravi, da je fajn. Ko bi Vladimir Iljič Ljening vedel, kako naglo sem pridobil novega pristaša veliki sovjetski stvari! Dal bi mi brzojavno veliko medaljo. Za komisarja kraških sovjetov sem že tako zapisan, ko bo prišla ura zmage. Do takrat pa moram mase prosvetliti in farje goniti, da bo zmagal proletarijat!

Potem je prišla na vrsto revolucija. Te reči ljudje ne zastopijo, zato sem jim prav po domače pokazal, kaj je revolucija. Razvil sem »Delo« in vzel iz njega klobasi. »Poglejte, sodrugi« pravim in dvignem prvi par klobas, »to je buržoazija, črna, mastna in debela! To buržoazijo bo pomandral komunizem in to bo sreča in veselje za vas«. Nato sem razrezal buržoazno klobaso in jo snedel. Ta čas se je razvila v občinstvu živahna debata; znamenje, da naša ideja prodira. Ko sem snedel buržoazijo, sem udaril po mizi in z močnim glasom vprašal: »Kaj ostane od buržoazije? Nič, prav nič. Komunizem jo je uničil in mir besedi. To pa, dragi sodrugi«, sem nadaljeval z ganjenim glasom in sem dvignil drugo, bolj tenko in suho klobaso v zrak, »to je sovjetski boljševizem, ki zmaga in bo večni.«

Nato sem zavil klobaso zopet v »Delo«. In na vseh obrazih je bilo mnogo veselja.

Tako je prav veselo in z velikim uspehom končal moj politični shod. Komunizem v kurji vasi bo zmagal. In čigava zasluga bo to? Jaz, sodrug Bumbum

sem prvi prinesel rdeči prapor v ta kraj, prvi sem dvigal našo zastavo, liter vina in dve klobasi v sinji zrak.

Tako torej sem zavil preostalo mi klobaso v »Delo«, kamor spada in sem jo mahnil na kolodvor. In glej, po poti mi šine v glavo misel, prava diplomatska misel, za katero bi me zavidal sam Čičerin. V prsnem žepu imam robček, rdeč kot kri. Malo ga povlečem ven in glej čudo modrosti! Na eni strani se prikaže bela lisa, na drugi pa zelena. Cela prava trikolora kraljevine Italije!

Zdaj pa naj me le srečajo fašisti! Še salutirali mi bodo!

Pepe Bumbum.

Pripis v ponedeljek: Fašisti mi niso salutirali, pač pa moja žena. Ona pravi, da sem ga spil tri litre; pretaknila mi je vse žepe. Zakaj pa se ne imenuje gostilna »Pri enem litru«? To je zahrbnost in izkoriščevanje meščanske družbe! Ko zmaga pa komunistična družba, bomo spremenili vse table. In takrat bo žena morala molčati, če bo hotela.

ZMAZAL SE JE.

Blizu kolodvora se je navihanelec na jedel in napil čakaje na vlak. Ko je vlak že odhajal je natakarklical s kozarcem v roki, naj plača. Navihanelec pa je odgovoril: »Kozarec mi daste pa drugič.

V RESTAVRACIJI.

»Prosim za zobotrebec, natakark.«

»Oprostite, je ravno v rabi. Takoj!«

VESTEN SINČEK.

Napihovec je vedno učil svojega sina, da se mora povsod imenitno obnašati, kazati se visokega, da je takoj spoznati otroka iz visokorodne družine. Neke dan je sedel na klop v ljudskem vrtu, sin pa se je igral z drugimi otroci. Ko sta odšla domov, ga je vprašal, če se je do bro zabaval in kaj je rekel otrokom. »Do bro sem se zabaval in imenitno sem se držal. V syrho večjega efekta sem dejal, da ti nisi moj oče, ampak moj služabnik.«

Goriška „Trnjulčica“.

Ste čuli o Trnjulčici
že pravljico kedaj,
zakleta bila v gradu
je dolgo let nekdej.

Okrog in krog obraščal
je trnjev plot gradič,
vse spalo je na gradu,
ga rešil je kraljič.

Kje našel se bo kraljič,
ki oder naš odpre,
in reši nam kulturo,
prosveto nam otmel!

Trnjulčici podobno
kulturi se godi,
obrašča pajčevina
jo, nič se ne stori.

Le miši se po odru
igrajo noč in dan,
vsak drug, če ni v politiki,
je pa zelo zaspan.

Razširjajte Čuka na pal'ci

Kaj je novega?

Pravijo, da je občinska aprovizacija v Štandrežu tako izvrstno gospodarila, da je prihranila 1.050.384 lir in 9 cent. To vsoto razdelijo med bivše starejšine, a Čuk na palci tega ne verne.

Pravijo, da se izvanredni komisar cestnega odbora za kobarški okraj ogiblje skladovne ceste Idersko-Livek, ker je ta že itak v dobrem in gladkem stanu; zato si jo pa le od daleč ogleduje, namreč iz Kota, kjer je skladovna cesta res v slabšem in bolj zanemarjenem stanu.

Pravijo, da Lokvarji hodijo kaj pridno k sv. maši, katero imajo vsako drugo nedeljo. Le škoda, da je sv. maša tako kratka, da se ne morejo dogovoriti vsega v cerkvi, da se morajo še popoldne razgovarjati v gostilnah. Tam so pa sedeži pretragi.

Pravijo, da g. Avgust K. težko pričakuje svoje karikature v Čuku. Žalibog, da mu to pot nismo mogli ustreči, ker se je radi zadnjih političnih dogodkov njegov obraz tako podaljšal, da nikakor ne gre na eno stran in bomo prisiljeni list izdati v povečani obliki, ako hoče, da mu ustrezemo.

Pravijo, da na Vojskem razsaja neprehoma huda zima, da morajo vedno kuriti v peči, samo od sv. Ane pa do sv. Jakoba ne.

Pravijo, da na Lokvah je nekdo sezidal dvonadstropno hišo, oziroma hlev, pa ne za konje ali krave. Tam bodo Lokvarji shranjali svoje »pridevnike«, katere rabijo pri vsaki besedi, namreč: »Sto« ali pa »stavžent ludičev«.

Pravijo, da se na Žagi izprehajajo dekleta po Mutnici čez 9. uro zvečer, ampak to ni res, ker dekleta ob tej uri že plešejo v Logu. Izprehajajo se le 13 do 14 letne deklice, katerih matere jim nič več ne kažejo.

Pravijo, da F. v Logu namerava oditi v gostilno v najem, ker ga Žagarji ne obiskujejo redno. Ložani so pa bolj prefrgani, pijejo rajši Sočo.

Pravijo, da pivski bratec Albert P. iz Trsta ne simpatizira več z Maro R., ker ji ne more razodeti svoje ljubezni, ker se njeni pogovori sučejo samo okoli

ene točke: »Društveno delovanje«. Morala bo priklopila k svojemu dnevnemu redu še točko »Slučajnosti«. Vprašanje je, če ga bo potem sploh pustila do besede.

Pravijo, da »Janez v Rusiji« le od zgube živi od kar je kupil v Petrogradu krasno vilo za 2 milijona rubljev; tja se bo preselil še te lune, takoj ko dobi potni list od Kemal paše.

Pravijo, da se ustanovi v Idriji društvo za negovanje ženske lepote; katere mislijo sodelovati, naj se oglasio v via Amore (Na rakah).

Pravijo, da bo moralo lovsko društvo v Idriji plačati posetnikom odškodnino za objedene zeljate glave od zajcev, ker so se lovci premalo brigali zanje, ker so le literčke streljali. Zajci so vložili pritožbo na mednarodni svet k »Marjanču«.

Pravijo, da išče »Janez« botra za prihodnji krst vina, ki se bo vrsil ob deževnem vremenu, k kateremu so vabljeni vsi stalni gostje, samo naj oči doma pustijo, da ne bodo videli v kleti skritega Čuka na palci.

Pravijo, da se je v Črničah iznajdla nova metoda za ubijanje ovec; stavijo jih pod poštni avtomobil. Kdor želi popasiti, naj se obrne v Črniče.

Pravijo, da je letos v Brdih dobra »vendima«. Samo v Kojsem je dozrela nad šestdeset članov »lašja«, ki v imenu Italije vpijejo »porki taljani!«

Pravijo, da imajo na Njivicah take pse, da če se zaletijo pod avtomobil, ga prekuenejo.

Pravijo, da se v Desklah ženijo za stavo. Oženil se bo tudi g. Trebušnik.

Pravijo, da bo letos v Desklah mesto Martinovega-petelinov večer. Ob tej priliki postane Deskle mesto.

Pravijo, da namerava »Bralno društvo« na Iderskem prirediti za Božič izlet na Krn, a ne more dobiti »furmanov«, ker so šli vsi na počitnice v Drnjohlo. Doma jih je samo dvajset, a so vsi nadušljevi.

Pravijo, da skuša v Kobaridu sosed sosedu s črno srajco strašiti.

Pravijo, da so najbolj razboriti kobarški zakonski pari postali po vojni »pacifisti«; to sklepa »Čuk na palci« po tem, ker kupujejo same punce.

Pravijo, da stoji v Podgori na vogalu Klančičevega vrta svetiljka že od predvojnega časa še precej v dobrem stanu; na nji je tabla z napisom: »in vendita: revolveri al N.º 201 o al Municipio«. Če katera občina nima luči, lahko kupi to svetiljko.

Pravijo, da je bil hipnotizer v Idriji tak umetnik, da je še danes celo mesto v hipnozi (spanju).

Pravijo, da so lovci pri »Leni« radi stanovanja po zimi v velikih skrbah, ker mislijo peč v II. nadstropju podreti.

Pravijo, da je predstojnik rudnika v I. zelo brihna glavica in da zadene žebelj vedno na glavo, zato prešteje vsaki dan v mizarnici in kovačiji vse porabljene in neporabljene žeblice.

Pravijo, da bi zrel solkanski mladenič zelo želijo, da bi se jih do prihodnjega pusta, katera usmilila. Ker se pa boje, da bi to prišlo v javnost, raje molčijo.

Pravijo, da so tri lušno deklice iz Timovice poslali samo enemu fantu v Praproč, ki je odhajal v vojaške, strašno velik šop rož z napisom: »Tisoči pozdrav!« In vse to je s slastjo požrl isti konj, ki je po tem odhajajočega strašansko veselo vozil.

Pravijo v Kobaridu, da je g. Č. ubil pod stolom na jetrih bolnega zajca.

Pravijo, da so kozli na Bovškem ustanovili »Zadrugo poveljnih poškodovancev«, ker dekajo lovci njihovega rodu preveliko škodo. Oberjager Puša je kompeten za tajnika, a zadrugi se je zdel nevaren, ker je ustrelil že preveč kozlov. Baie so se proti Puši pri kozlih pritožile tudi srne, ker ogroža čistotnost srnske pasme. Kajti Puša se že več časa bavi s poskusi, kako bi s knižanjem srn in koštrunov ustvaril novo raso divjačine, ki bi se tako ne bala lovcev. Menda je imel že praktične uspehe. Ker je oberjager Puša stalen poročevalec »Čuka« za bovški okraj, bo gotovo v »Čuku« objavil interesantno študijo o svojih poskusih, na kar že sedaj opozarjamo bralce, zlasti pa lovske kroge.

Pravijo, da mnogi v B. ne morejo priti do vojne odškodnine za premočnine. Posrečilo se je ugotoviti vzroke. Konkordatar, ki je v B., je vzel dotične spise s sabo v gostilno »Zlatorog« in jih tam pozabil. Gostilničar jih je pozneje našel in jih kot praktičen mož takoj vrnil, da je svojim odjemalcem zaviljal v te spise sardelone. No, kazneje se je konkordatarju vse eno posrečilo dobiti nazaj izgubljene spise. Sedaj pa nobeden uradnik ne če vzeti v redke teh spisov, ker so premočno parfimirani po sardelonih, zato čakajo rešitve, dokler ne izgubijo svojega duha.

Pravijo, da režiserjema solkanske drame postavijo večni spomenik. Načrt je že dogotovljen.

Pravijo, da v Kobaridu ne marajo, da bi se popravila kanalizacija, ker nameravajo »Placarji« ustanoviti paroplovno društvo. Pristanišče in čakalnica da bo pri Špehonjevem ognjišču Parobrod da je menda tudi že naročen pri škafarju »Joužu« v Trenti, prošnje za službo kapitana in potrebnih mornarjev — tudi ženskega spola — je vložiti pri Šnajderju do prvega naliva.

Pravijo, da občinski možje na Plužni pri Boven nosijo vsi lesene sablje; le župan ima bukovo.

Pravijo, da je Bog delavcem Štandreškega zvonika zmešal jezike — tako da ne morejo več z delom naprej. Obljubljali, so namreč, da ga sezidajo kot nekdanj Babilonec, do nebes.

Pravijo, da Štandrežci dobe namesto vojne odškodnine v denarju — seme za »vrzoti« in eno »golido za lajbina«.

Pravijo, da je Špuntar vprašal Melovša, kako to, da nikdar ne prinese zajca iz lova. — Melovš mu pojasni, da vselej, kadar strelja — skače zajec »cik-cak«. Kadar strelja na »cik«, skoči zajec na »cak«, kadar strelja na »cak«, skoči ta spaka pa na »cik«. — Od tod ta smola.

Pravijo, da bo letos še mnogo dežja. V neki šoli je barometer tako nizko padel, da se je razbil.

Pravijo, da se bo moral kobaridski »boršinar« po vzorcu Črni - vrh = Monte Nero, Črna prst = Ditto nero i. t. d. podpisovati — Nerogoi.

Pravijo, da se primorskim dijakom v Ljubljani zelo slabo godi, odkar se je gđc. Liri izpodrsnilo, ki je delala prej tako visoke ture. Zdravniki trdijo, da je malo upanja več, da bi še kedaj toliko okrevala, da bi ji bilo mogoče doseči zopet prejšnjo višino.

Pravijo, da ima stari vodovod v Šturijah vsled ogromne množine vode in padca tako silen pritisk, da se pri pipah proti koncu vodovoda voda tako zgosti in strdi, da še kaplje ne priteče; novi je pa tako umetno izpeljan, da so cevi na Čermeljčevem dvorišču popolnoma suhe!

Pravijo, da je sloga med Ajdovci in Šturci tako mogočna, da bodo v kratkem sezidali nad preobokanim HUBLJEM, ki meji med njimi, skupen, moderen občinski in narodni dom, ki bode na obeh straneh HUBLJA imel svoje poselne vhode in tako umetno zgrajene dverane, da bodo imeli Ajdovci na svojem in Šturci na svojem katastru občinske seje.

Pravijo, da se je g. F. v Ajdovščini, ki je pridelal na vrtu 3 in pol litrov mošta, zavaroval za visoko svoto proti vlomu pod pogojem, da vlomilec prinese denar s seboj.

Pravijo, da se je g. kapelnik od »Lemut-bande« v Idriji, potujoč po 4 porcije posluha izgubil v Pragi. Ko je to zvedel dr. Trumbič, se je takoj podal na pot s prvim brzovlakom, da poišče g. kapelnika in posluh.

RAZPIS DVEH NAGRAD.

Odbor godbenega društva »Naprej« v Brestovici je sklenil na svoji zadnji seji, da razpiše dve nagradi in sicer:

I. nagrada L. 5000, članu društva, ki je v sviralnem poduku od dneva ustanovitve društva nazadoval. Predložiti mora spričevalo, da je pri zdravi pameti, ki mu jo izda posebna komisija v Moskvi.

II. nagrada tudi 5000 onemu, ki je rojen in pristojen v Julijsko Benečijo in ki vjame prvi živega čuka in ga izroči Čuku na palci. Do druge nagrade nimajo pravice Brestovci, ker je v tem področju mnogo čukov. Kdor prinese Čuka, naj predloži tudi izkaznico o istovetnosti.

(Denar hrani uredništvo Čuka na palci. Upamo, da se vsaj za drugo nagrado kdo oglasi.)

IMA ŠE ČAS.

Gospod profesor Butec se lepo spreha po Korzu. Tedaj pa pride neki mestni pobalinček in mu zakriči na uho: »Ob desetih me denite na stran!« Gospod profesor se ves razkačen obrne, da mu prisoli zaušnico. Pobalinček pa je imel umne pete in jo hitro ulije po ulici. Gospod profesor pa za njim. Na tem vratolomnem begu ga sreča njegov prijatelj in ga vpraša: »Kam pa tako letiš?« Profesor mu ves raztogen pripoveduje: »Pomisli, onile pobalin mi je rekel, da ga moram ob desetih deti na stran!« — »Zastran tega ti ni treba tako teči.« mu pravi prijatelj, »saj je še dve uri do desetih!«

Ribničan Urban.

Unkret k'sm spjet šu ne rajžo po svajte, je biu glih u Planine seminj. Pa sm tūd jest šu. Sej naše ruoba muore bt povsuod jen po cajlem svajte. U ane uoštarije, k'so vampe prodajali, sm zeglje-dov Fežnarjovga Matevža, k'je biu naj-kej dougu cajta ne Laškem pa me je nuo-tre poklicou. Pa nč kej rad nejšm ze mi-zo su, zetu k' je blu tuolku ušaitneh ldi nuotre. Pr ta največje mizi je blu aneh dvanajst apostelnu, majnde tiste, ki so domavino ne Kranjskem rejšile. Ze zi-dam so bli ane trje pijontarji z gerichte jenu sam rihtar; an padar, jeblajtar, an duohtar, an binkelsrajbar, cajtengšrai-bar, an mašinfirar, šupfirar, polbirar jen kaj vajm kuolku drüge nuobel jen ušajt-ne gspujske. Taku so ble najkej vesjeli, de so po kranjsku pajli: »Pr mej krščen duš, lepa naša domovina, hudimar nama-lan, ti junaška zemlja mila, harduš gajž-lan Ančka prnes en štefan stare slave dedovine, bravo Ančka, Hej Slovani, mi imamo vina«.

Pa je djau Matjevž, de mejnde nejso ti ldje Slovejncu rejšile, čeprov imaio uobjeze u čoulah s slovejnske fane ner-jene. Je djau Matjevž, de je skuorej glih toku, koker ne Laškem. Prpbudavov je, de buojo tam hmale tūd knuofe z laške fa-ne ne hlače šivali. Jest ne vajm, če je rajs al ne, ampek rjeku je, de buojo hma-le tūd cajtenge u trejeh farbah drūkale, rühe ne pojstlah bojo v trejeh farbah jen z rainfenku se buo moglu zeljenu, rdječe jen bajlu kadet. Stm buo puotlej cev svajt rajšen. Pa sm mislu, de je to-ku pijan, de mi sape majnka, k' toku go-vori, pa nej biu. Je djau, de hmale ne buo smu nešče anga kuoščka popirje ne caj-ste pobrat, če ne buo ze 10 soudu štjem-pel guore prliman. Puotlej buo tūd zame hedu, sm grüntov, če buom muogu vse peharje, sita, rajte, žlice, žličinke jen tūd kuhavence z uso suorto farbami po-farbat, ranku o velikenuoči, k' se pirhe

žjegnati njese. Pa tuolku bl hedu bi blu zame, k' b' se vse kokaše splašile po dvo-riščeh, kuoder ruoba ponujem, ne cajste b' se kuojni splašile jen krave jen vuoli zbezlali, psi b' ze mano lejtaile jen laja-li, kruote jen žabe b' pr bajlem dnjevi ze mano reglale jen jest b' neč ne pro-dau. Na-ka, sm djau Matjevže, po konci-me piše, jest najsm farbar, zetu tūd nječm uobenga rajšet jen tūd ne poge-bet, ampk buom muojo ruoba kar natira-leh po svajte nuosu.

Sm mislu, de je zevol tega pršu ne-zaj Fežnarjev Matjevž, pa nej blu rajs. Je djau, de je biu žje uozjenjen jen de je tūd jemu ano majhno šiščo tam pr Gori-ce, k se je šlu po hujtrneah nuoter. De-ja nej jemu, pa je umare stavu u loterijo. An parkret je žje najkej malga dubu, zetu je jemu se več korajže. Je djau svo-ji žjeni, de buo prov gvišnu terno zedu jen takret k' buo pršu damu z rankumo-bilom, nej vse zežge, zetu k buosta gsu-da jen buosta u majste šišo jen vse no-yu kepila. Pa se je rajs nkret z rankumo-bilam prpjelov. Žjena, k' ga je žje uod-djeleč spoznala, je kar brš šišo zežgala. Jen k' se je rankumobil ustavu, je vsa vesjela tjekla neprute. Uon je pa muo-gu z rankumobilom prit damu, pa nej biu-terne zedu, ampek nuogo s' je biu zluo-mu, šišo je pa neprej gorejla.

Jen keder je vse zgorajlu, nejsta je-majla kam lečt jen tūd ne prostuora ze-ješprejn skūhat, sta se zečjela pa kra-gat. Matjevž je nezaj pršu, uona pa tam na terno čaka. Jest pa tūd kumej čakov-de se uodpravem ne slovejnsku lašku z muojo ruoba, pa sm kar pozdravu Ma-tjevža jen tisto gspujsko pa sm šu, ko-ker de b' me s pūlfram pognou. Pa psjak-koku se vse spremine tle; vse drgače je-koker poprej. U Snožječeh, k sm' zini-rej lehku jerpergo na štale al' pa u listje-dubu, sm muogu u oštarijo jet jen toku dragu plačet, koker u majste. Pa ne sa-mu plačet, ampek še sam dejksku dajlu uopravlet. Pr večjerji, k' sm an ajmoht-jen firkele vina poklicov, m' je uoštir še-pu litra vuodje zraven prjjesu. Naka, sm djau jest, nč koker nezaj neiste uo-duo, zekaj jest ne buom talerja pomivou, če nejmate dajkle, nej pa hlapec pomije. Še duobru, de nej biu hud, kar samu ze-smejau se je, pa uodnjesu. Pousuod so toku salamejnsku natirlich, de se buh-smile. Drüge dan, k' sm biu u Ajdoušene-me je srbajlu, majnde sm se uši nelejzu pa sm šu u apotejko, de bme dale an ma-lu tiste štüpe ze potrest podganam jen mišem, pa je gspud toku lepu zevijou u dvajeh židaneh popirjeh, jest sm pa sra-jco pod vratam uodpjev, pa sm djau, de nej trajba toku ahtat na štüpo ampak nej m'jo kar ze srajco strjese.

U Gorice sm šu h polbirarji, pa me je kar u ano rüho zevjiv uokul vratu. Jest najsm tu nč rečt, zetu k'sm mislu de vaj, de imam uši. An pjenzel je u udo pomuoču jen an firkele cajta po žaj-fe mncou, puotlej pa po uobrazu ribou, de so se mi čelüste uobrnile. Kaj se buos najke šopirlu, sm djau, zekej sm biu žje-jezen. Pr nas, k'je znanu jen slavnu uo-brajtanu majstu, nešče ne dajla tje ko-medje, ampk kar plüne ne žajfo, an ma-lu poderigne pa uostrga pa nej trajba neč malisengajsta škropet puotlej po uo-braze, kakor tle dajlajo. Jen ke sm tu

čez vrata jet, je aden druge nemajst mje ne vrata uodpru jen rokuo pomulu. Bajže ke matabir, sm djau jest, kaj buom tjebi dajau, kaj si me morde ti polbjerou. Pa k' so se vsi krohotale, sm pa kar šu, pa sam vrata zepru.

Ne place sm Rožjentovga Neceta srječou, pa me je toku dougu u uobraz gljedou, de se mi je žje fržmagalu. Vajš Urban, je djau Nace, keder buoš vso ruoho prodau, kar damu pajde; imaš kuo ze. Jest sm biu toku rezdražen, de sm tu rešjeta vajn zelučet. Polbirar me je zeviv u rühe, majnde je vajdu za uši, Nace pa prave, de imam kuoze. Koku psjaka najke so uši kuoze ratale? Uši imam pa ne kuoze, kruota uognüsna, sm zekričou Nace. I nu, k' buoš damu pršu, pa buoš vidu, de je rajs. Tvoj fant je pasani kejden tri u Suodrašče küpu. »Ja če je pa toku, je pa drgače«, sm djau. Pa mi najsem tu vrjet, če sm prou vajdu, de je rajs.

LJUBI TONI!

Prej kukr Ti naprej pišem, t' prou lepou pozdravim čez hribe an doline. Tisti dan, ki si šou k soldatm, s' nisem mogla ustavit se jokati. Zatu sem šla u Soukan, da bi vidla, koku znaju Sukanci igrat. Igrali s adnu igru, ki s kliče »Velik turist«. Tku so igrali, da sem pozubla souze, ki sem jih točila za tabo. Tku smo se smjali, da me se danes boli trebuh. Vješ tisti, ki je ajnkrat birmou brez pravice od papeža, je biu taku liep, da ti ne murem povedat. An koku je jgrou — ljudje s kar pukali od smeha. Pužno pup s je zatelebalo u njega. Drje s Podgore s ga nisu mogle nagledat. Tista, ki je bla birmana ni bla polg. Tisti, ki je ljubi od nje, je biu tudi na odri tku liep, da sem s kar jukala, da imam Tebe rada namjesto njega. Za danes nj bu zadosti, kder bu kaj novga u Sukan, ti bum že pisala. Saj vjem, da rad slišiš od tojih ljudi. Lpu te pozdravim in bošnem

toja Micka.

VSE ENO.

Mož ponočnjak je prišel ob štirih po polnoči domov.

Zena: »Ti prokleti pijanec nesramni, ali noriš ali kaj ti je?«

Mož začuden: »Kaj pa se je vendar zgodilo?«

Zena: »Zgodilo! Mar ne vidiš, da je že štiri ura po polnoči?«

Mož: »Bog se usmili, saj če bi doma ostal, bi bila tudi štiri!«

Miha in Luka.

Miha. Bejn, Luka, kam pa tku letiš, kol de bi te strela nesla.

Luka. A na biš? Dele u Gorica pajdem. Majga puba sa un dan nanqirji u jel, ka je tabak nesu u rukzaku. Vsega sa mu pabral. Kazn pa ni tev plačet, zatu sa ga pa adpelal. Pe še ana jim je pabidav, ka jem ni šla pa nosu.

Miha. Tuste pa je ris sitna. Al ga boš sfrajev? Zdej t' pa jest ana pabim. Un dan sa tud ustabl anga kje nesu glih tku an rukzak na hrbtu kot tuj pub. Pa sa ga pobaral: »Ke koša portate?« Tu se prab pa naše, kej de nese. An pa, na bod len, je sneu rukzak dele s hrbta, pa je diat: »Ki bom prabu? Sami paglejte nojr, boste že bidl.« Adn ad tistih, ka jema pera za klobukam je ris pašlatav v rukzak pa je ašlatav niki tacga, de je biv lud, kol de be ga sršeni akal. Brž je letev li annu karit, de se je rače imev.

Luka. Bejn, ki je blu v rukzaku?

Miha. Al na biš? Tistu, kar vsaka kraha za saba pusti.

Luka. Nehaj prabt, de ad samga smiha na počm. Zdej sm se damislu tud jest ana. Ta se je pa prov men zgradila, al m' brjameš, al pa ne. Un dan sm šou dele v Trst. Trst je pa annu taku mista, ne platu pa tud sekreta ni za dabit. Mene pa prime ta belika patriba. A biš, de nism bi-

dev, kej nej nardim. Ka je bla sila že tku belika, de sm se za hlače bav, sm zagledav ana tabla, gare na tabl je blu zapisanu, de notr stanuje an dohtar, ka ldi zdrab. Brž letim u liša. K sreč ni blu abednga, de sm brž pršu na brsta. »Ki Bam fali?« me je pabarav dohtar.

Tku sem se tresu kot deb jemu mizlea jen sm adgavuru: »Na saje patriba na morn jet«. Dohtar m' je prnesu ana lipa pasoda pa je djav: »Bejn pa paskiste.« Ki bet naprej prabu, sej biš, kaku je blu. Dohtar je debelu zjon, pa m' je djau: »Bejn, se pujde.« »Se bi, de pujde, zdej, ka jemur kam jet...« sm djau.

Miha. Ki se je patlej zgodilo?

Luka. Ki nejč. Alajšan sm letev pa štejnagah.

Miha. Ta je pa malce debela. Ana taka sm biu un dan, ka sm pelu dele u lstra pa annu apravku. Tam bidm anga dedca, ka je sajga asliča tku salamejska prelepou pa mu za abedn dnar ni teu jet naprej. Bejn, sm djau, a biste kej. Mala paprike vznite pa namažte tam, kjer rep jejna. Dedec na bod lin, je tu ris naredu. Tku salamejsku je letev aslič, de ga brž ni beč bidev. Bejn, je djav, kaka bom pa zdej asliča vjev? — Prov lahku, sm djau, še sebe namažte, pa boste letev kot aslič. Mož je naredu še tu pa je tku šou, de je asliča še preteku pa se ni mogu ustabl. Naglih damov je prletu, aslič pa šele douga za njim.

Luka. Prou dabra smu pamagu. Še ana bet pabidav, pa morn jet u Gorica.

Miha. Adije. Dabra aprab!

KLASIČEN... ODGOVOR.

Pol ure se je mučil profesor y šoli, da dopove dijakom, da se nekatera samo stalna imena združijo z drugim samostalnikom ne da se spremeni pomen izraza. Dijak Slamič, ki mu ni hotelo to v glavo, je dolgočasno čedal po svojem zvezku. Profesorja je ujezilo in ga nagloma vpraša: »Slamič, povejte mi kak primer po vašem!« Slamič nejevoljno odgovori: »Če jo je kdo dobil po roki, je to poroka, če imajo vino v gradu, je to vinograd. Mož, ki prodaja fige, je figamož.«

Profesor srdito: »In vi ste mož, ki ima v glavi slamo, tedaj ste slamnat mož!«

Ure budilke
Lir 18
največja; jamčnina 2 leti.

Stenska ura s tekom 8 dni
Lir 110.—

Žepna ura srebrna L. 50.—

Šivalni stroji nemških tovaren najboljših vrst, 10 let garancije po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

Vesti.

Novi davki. Nadebudni slikar X. Y. je sklenil, da posveti svoje mlade sile slikanju živali. Zato je kupil pri stari narju angorsko mačko. Ko jo je razstavil v kavarni »Adriatico«, je padla mačka v oči davčnih zaupnikov. Takoj drugi dan, ko je mačka vsa brezskrbna pila mleko iz naslikanega lonca, je užitinar prinesel sledeče obvestilo: »Ker spada angorska mačka med inozemce, je luksuzni predmet in je podvržena luksuznemu davku. Pripisujemo Vam, da tekom osmih dni plačate 5 L. luksuznega davka na podlagi kraljevega dekreta z dne 5. dec, 21. št. 389/101-21.« — Slikar X. Y. se je potom pol. društva obrnil na klub jugoslov. poslancev v Rimu. Ministrijski svet bo imel, kot poroča Stefani, jutri sejo, katere glavna točka je sledeča interpelacija: »Želimo vedeti, kateri razlogi so nagnili g. ministra, da nalaga našemu ljudstvu nova davčna bremena. Po strašnih stiskah in štiriletnem trpljenju, so prišle pod davčni vijak še angorske mačke. Dovoljujemo si opozarjati, da je mačka, ki je predmet te razprave, potomka onega plemenitega plemena, katerega vodja je naš zaveznik Kemal paša. To postopanje bi znalo privedi do mednarodnih zapetljajev. Zato v imenu samoodločbe narodov in eksistenčnega prava mačk, dvigamo slovesni protest in izjavljamo, da homo napeli vse sile, da bo naše ljudstvo in naša živina prosta novih davčnih bremen.«

V političnih krogih vlada veliko razburjenje. Pričakuje se, da izbruhne vladna kriza. V Angori se pripravljajo demonstracije.

Zadeva je postala tembolj zapletena, ker je med tem slikarjeva gospodinja iz higijskih razlogov zadavila mačko.

Recept. Nekje blizu Raše so iznašli recept, kako se lovijo možka srca. Recept je sledeči: 5 pajkavih reber, 2 grama žabje volne, 1/4 tičjega mleka, 2 kg. grenkih solz. Vse kuhano na domačem tropinovcu; 10 žličk trikrat na dan. Uspeli je zajamčen.

Sintarca.

Dopisi.

SAKSID.

Društvo »Ženska moda uprizori v nedeljo dne 22. oktobra na z oblaki pokritem dvorišču piškavo drama »Mlinar in njegova kopila«. Pred dramo se vrši deklamacija v treh dejanjih. Poje mešan zbor s Kaludroviće pesem »Jedna cura mala«. Po igri ples tango. Ker ima prirediteljev namen, da poravná dolg od zadnje prireditve, prosimo bratska društva, da naj ta teden ne prirejajo nobenih prireditvev.

OD NEKJE.

Ali ste že slišali kaj takega? Mlado dekle, ki dela na dnini, pri zidarjih je, nosi škaf na glavi, malto in pesek, a ima zlato-zapestnico na rokah. Pa recite, če nismo »nobe« v naši deželi. Kmalu bomo v »židanih« krilih gnoj kidali, na starost pa beračili.

JAVNI RAZGLAS OBČ. SLUGE:

1. Vsi oni psi, ki bodo letali okrog brez nagobčnika, bodo ustreljeni
2. Vsi občinarji, kateri imajo pse, se morajo privezati ali pa morajo nositi nagobčnike.

RAZGLAS OBČ. APROVIZACIJE V B.

V pondeljek prihodnji teden se bode delila koruzna moka in strup za miši. (Da razumeš mojo ačenost in uradni jezik, poslušaj dragi »čuk« naslednje pojasnilo: kakor veš je z raznimi drugimi nesrečani in nadomestki zvesto spremljala svetovno vojno tudi aprovizacija namenjena revnemu ljudstvu v prosepah, — ker je slednjič tudi miši doletela nesreča, da so bile vsprejete v obč. aprovizacijo, je bil aprovizacijski odbor do njih toliko ljudomil in obziren, da je obupanim svojim mišjim odjemalcem potom obč. aprovizacije poleg koruzne moke preskrbel tudi strup, s katerim naj si iste končajo svoje grešno življenje.)

ZAGOVOR IN REKLAMA.

V češkem mestu B. hudomušnemu vojaku, kateri je simuliral za prismuknjence, pride na ulici nasproti stotnik, katerega vojak popolnoma prezrši nič ne pozdravi. Stotnik ga zato ostro vpraša, čemu da ne salutira. Hudomušnež odvrne: Blagovoli te oprostiti, gospod »cugsfirer«, saj vidite da imam v eni roki »procak«, v drugi pa cigareto in Vam vsled tega ne morem salutirati. In k temu še dostavi (bil je namreč po civ. poklicu brivec): »Če hočete in mi imate tudi s čim plačati, Vas pa lahko obrijem, gospod cugsfirer«.

ZMOTA.

Oče je vzel se seboj sina, ki je drvaril, oglje kahal in bival vedno daleč od ljudi v gozdu, v bližnje mesto. Sam je bil, mati mu je umrla. Nikdar ni videl ženske. Ko zagleda na poti žensko, pravi očetu: »Kaj pa je to?« Oče osorno: »To je zmota.« »Oče, prosim vas, kupite tudi meni tako zmoto.«

POZOR!

Zenitvena ponudba. Mladenič, ki bo imel dvajset let in nikakor še ne štirideset, zdrav (le po zimi kašlja), ki ima krepke noge, brljave oči in lepo premoženje, se želi poročiti z deklico, ki naj bo, če le mogoče, bogata. Ponudbe pod »Velika vsota« na uredništvo »Čuka na palci«.

ZA JURISTE!

Prvi: Čo, velika novica, žena mi je podarila sinčka.

Drugi: Lepa reč, saj te ni bilo že cela večnost domov.

Prvi: Pet let.

Drugi: Torej otrok vendar ni tvoj, tepec neumni!

Prvi: O, seveda je!

Drugi: Tepec!

Prvi: Bil sem še otrok, pa sem nesel žito v mlin; med potjo sem zadel ob kamen in se prevrgel tako, da se je poln žakelj dolgo časa premetaval navzdol in se končno razpočil, žito je ležalo daleč naokrog, pobirati ni bilo kaj. Jaz sem se prijokal domov, kjer me je oče pošteno premlatil.

Drugo leto je na istem mestu zrastle žito v bujnem klasju. Oče je vzel dva delavca, da ga požanjeta.

Žela sta in se potila, tedaj pa pride gospodar zemljišča. »Holt!« je rekel, »nič ne bosta žela, zemljišče je moje.«

»Kaj ti boje,« se je kregal moj oče, »saj je moj sin posejal.«

»Kar zraste na mojem, je vse moje,« je odločil gospodar.

Vidiš, tega mnenja sem tudi jaz, otrok je moj!

CEPCI.

V sodnji pravijo uradniki nekega možu: »Sedite očka!« Mož se ogleda naokoli, a stolice ni bilo nikjer. Nekoliko pomisli in reče glasno: »Tu je kakor v našem skednju, stolic in stolov ni nič, cepec pa mnogo!«

Uradnika je bilo sram in od tedaj naprej je v sodnji mnogo stolov in stolic.

NI MU BILO TREBA ISKATI.

Oče: »Sin moj, zadosti si že star, oženi se!«

Sin: »Vam, oče, je lahko to reči, vi ste vzeli kar našo mater, jaz pa moram vzeti čisto tujo žensko!«

NAJBOLJŠA POLICIJA.

Francoz, Anglež in Lah so se prepirali, kdo ima najboljšo policijo. Najprej pravi Francoz: »Mi imamo tako izvrstno policijo, da ima dan po zločinu že zločinca v rokah.« Kaj to, pravi Anglež, »naša policija ima že dve uri po zločinu zločinca v rokah.« To ni vse skupaj nič, pravi Lah, »naša policija je pri zločinu vedno navzoča.«

TETA META, JANEZU.

Če je res, da se oženiš, pa le glej, da kaj priženiš!

Ne glej na prsa, stas in lice, glej na srce in petice! Stas, lepota zalih lic

kmalu mine, mnogo stane, a iz žakelja petic se v potrebi še kaj vzame.

Če teta ti denar obeta, mi nikar ne glej na leta. Pravim ti, zapomni si:

»Ne glej na leta, stas in lice, glej na srce in petice!«

SONET NESREČE.

Al' prava so načela ali sloga, se družba zdaj politikov srdita, z ljudmi prepira starega kopita, kdo njih pa pravo vé, za Boga?

No, sodba naša ta je, pasja noga: Če dela ta z načeli, ki rad mir očita in drugi s slogo, se oba borita, da rešena je domovina uboga, tedaj te pravde tudi konec bode, in narod ne bo trpel zrne škode. Če pa se bomo bili za imena, se bode znalo nam celo zgoditi, da jeze slana nas požge strupena, in tujci nas požro nikoli štiti.

POSLUŠAJTE, VI RAZPRODAJALCI »ČUKA«!

Komaj čakate, da prifrli v Vaše trgovine, da me razdate na vse strani. Sal tisoči rok slastno-sega po meni. Naj kdo reče, da ne opravljam vestno svoje službe! Da, da, druge zabavam, pojem, žvižgam, in se na videz veselim — ko mi pa včasih po trebuhu tako kruli, da komaj po koncu stojim. Veste, lačen sem, lačen. Dohodki so manjši, kot stroški. Skrbim za druge, zase nič! Ko se drugi smejejo, piške obirajo, vinče v grla izlivajo — SE JAZ POSTIM! Kdo je temu vzrok? Temu ste vzrok vi, razprodajalci po deželi, ker mi redno vsaki mesec ne pošljete izkupička mojih prodanih včasih stanih, včasih neslanih burk. Čuk ne živi le od zraka, ampak od — Lir. — Tudi to povem: Če hočete, da se zredim, da postanem »lep«, moram dobro jesti in piti, si kupiti novo obleko. Vse to pa stane. Treba je Lire in Lire. Brez teh se dandanes nič ne doseže. Ko sem bil te dni v Rimu pri Fakti, in sem svojo odločno besedo zahteval avtonomijo, sem si kupil cilinder in frak. Veste, koliko me je to stalo? Osemsto L! To je samo en primer! — Zatorej: apeliram na razprodajalce na deželi: **POŠLJITE MI REDNO VSAKI MESEC IZKUPICEK PRODANIH ČUKOV.** Le na ta način potane ČUK »FEJST FANT«.

»Čuk na palci«.

Resna beseda.

Resna beseda — pa Čuk? Mora tu pa tam tudi biti. Nekateri zabavljajo na Čuka. Prav imajo. Mi ne moremo pomagati, če so naročili list za vrtnarstvo, če pač niso obrnili na pravo adresno. Nekateri so jezni zato, ker ni Čuk tak, kakršnen bi bil lahko pri 60 milijonskem naslovu. Čuk ni kriv, če nas je malo in zato razpolaga s skromnimi sredstvi. Nekateri so jezni, ker ne prinaša njih muh. Čuk prodaja sicer telo, a nikakor ne dušo, če je še tako preprosta. Včasih res ni bilo vse tako, kot bi moralo biti, a Sloveni nimamo šaljivih listov, nobene tradicije ni, na splošno vtiramo novo pot. Naši ljudje pogosto ne razumejo ne satirne ne karikature, to je razumljivo; zakaj tudi za to stran je treba posebne vzgoje, posebne kulture. Niti naša inteligenca po veliki večini te kulture nima. Če Čuk tega ne sme povedati, kdo bo povedal?

So pa taki, ki mislijo, da je list za dlaganje svinjarij in osebnih mrženj. To spada v nekatere politične liste. Sram nas bodi, da vas mora Čuk učiti maniere, ko je sami ne znate. Kdor pové dober dovtip, tega smo veseli. Kdor pa dovtipa, če je dober, če tudi gre na njezno osebo, ne razume, naj gre v puščavo.

To pravi Čuk na palci.

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Postajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša bela in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Občje za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Bovec, Cerklje, Tolmin, Idrijo. — Obilen obisk se priporoča Alojz Vida, restavrater.

G. TEMIL

GORICA

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

— (nasproti Montu) —

brusar in nožar

— prodaja tudi toaletne predmete. —

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijah predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusi brivne in žepne nože, škarije, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi hlev za konje in shrambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar

restavrater

nunska ulica.

Motocikel Ekzelsior

z Syderarom v dobrem stanu se prodajo po ugodni ceni. Več se poišče v Gorici, via Rafut 79.

Pozor!

Pozor!

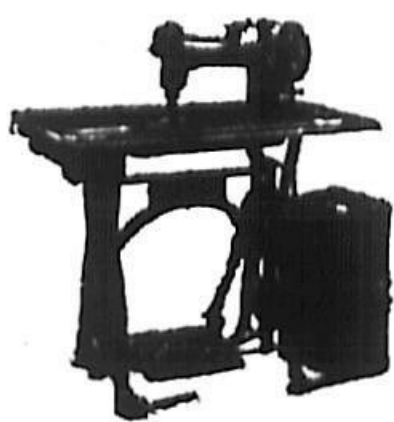
„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro domačo kuhinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.

Goriška, Tržaška cesta.

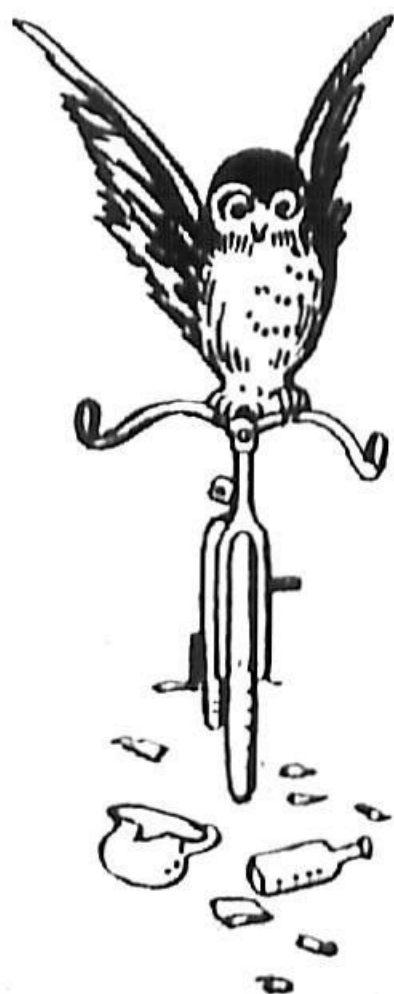

Zakaj bi samo čuk na palci
svoj kljun nam vtikal vsepovsod?
Glej! danes čuk je na kolesu
ves drugi je — prav šik gospod!

Kot blisk vam dirja na kolesu
čez drn i: strn, kot sam vihar
in tudi, če se mu spodrsne
verujte, da mu nič ni mar...

Na „Stolnem Trgu“ „Piazza Cavour“
pri žlahti kolo je dobil
in **Čuk Elija** s svojim strojem
mu hitro blače je zašil.

Vse tam dobi kolo, mašine,
vse kar sič mu poželi!!!
O, čuk sedaj ni več na palci,
s kolesom se okrog podi...

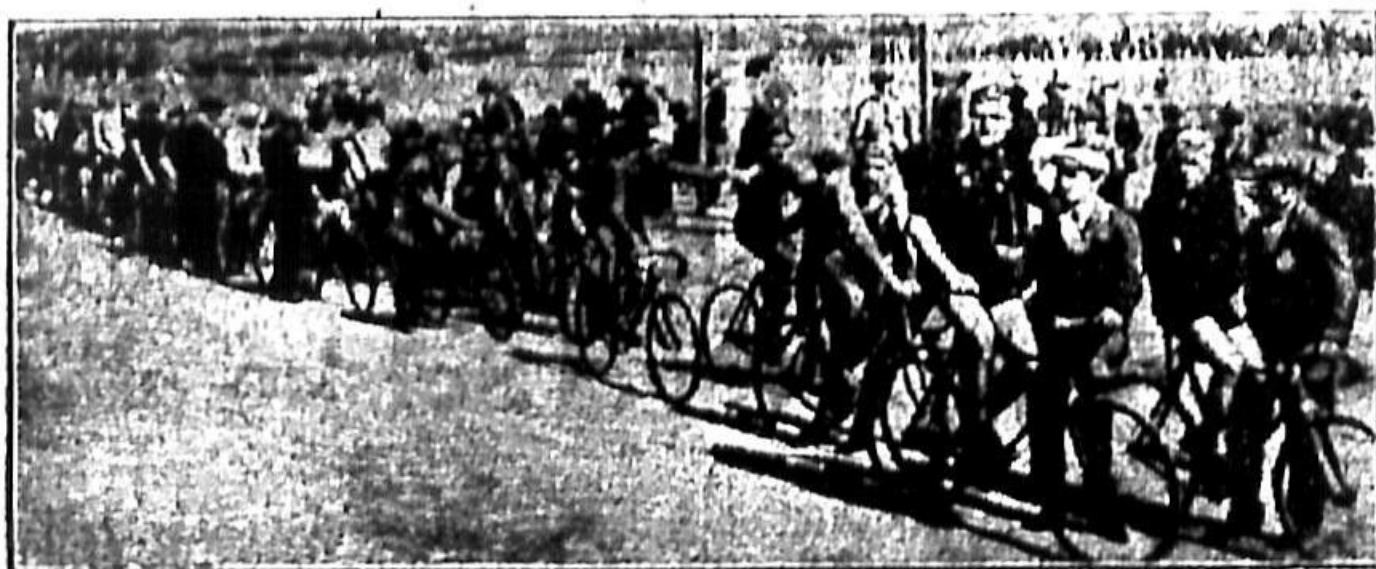
∴ **GORICA** ∴

Piazza Cavour (Stolni trg) 9 (levo)

Kupujte dvokolasa, šivalne stroje, puške in samokrese edino pri tvrdki

ELIJA ČUK,

ki jamči za solionost blaga. Cene konkurenčne.

Na debelo

Na drobno

Tvrdka A. KOMEL

Trg sv. Antona 5 (blizu „Zvezde“)

priporoča svojo zalogo jedilnega in kolonijalnega blaga.
TRGOVCI! Olje, riž oves specijelne cene!

Konkurenčne cene.

Točna postrežba.

SVOJI K SVOJIM!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izdelavljajo naštano po meri in najnovejših modah.

Gostilna Karol Princič - Gorica

o o VIA DOGANA o o

Kjer bila prej je ulica Dogana,
stoji v Gorici vis-à-vis sodnje,
kjer stranska pot v Ransauercu zavije,
pod osemnajst številko dolgo znana

gostilna Princič Vina v njej izbrana,
kdor le prestopi prag, po ceni pije
iz Kraške in Vipavske domačije
in pa od tam, kjer Brda so prostrana

Kdor ima na preteri opravilo,
pa bodi priča, toženec, tožitelj,
vsak po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Princič blizu je gostitelj...
stri dobro stranki vsaj kvartin njegovi.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Kornu št. 8

treže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenosišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče vojakov iz Gorice in iz naših hribov

NAZNANILO.

Podpisani si usojam uljudno naznani št. občinstvu tolminskega in kobariškega okraja, da sem odprl pri Sv. Luciji

VELIKO ZALOGO STAVBENEGA IN DRUGEGA LESA.

desk, tramov itd. — Za obilen obisk se priporočam, zagotavlja točno postrežbo z nizkimi cenami

udani Alojzij Slamič, trgovec.

ZA SAMO 4 LIRE

dobite

tri krasne knjige „Goriške Matice“, ki izidejo koncem tega tedna.

Zglasite se pri gg. krajevnih poverjenikih. Kdor želi, da se mu knjige dostavijo po pošti naravnost od založništva, mora - - - dodati zraven štirih Lir še eno Liro za poštnino. - - -